«Et in Arcadia ego»

Vivim sotmesos a l'estrès dels canvis. Cada dia veiem com la realitat que ens envolta pareix nous monstres. No hi ha res immutable i tot dansa al nostre voltant com en una mena de parc temàtic foll o en una al·legoria d'un paisatgista holandès. Els nostres pensaments són febrils neurones que fan pampallugues, llums minúscules que brillen tènuement en la nit, punts inconnexos en la immensa foscor del desconeixement.

Diuen que la felicitat és fugaç i que fins i tot a l'Arcàdia, entre rierols virgilians, hi regna la mort. A l'antiga Roma, quan un general desfilava victoriós portava sempre un esclau al darrere que li recordava la seva condició de mortal: Memento mori. No sé si aquest costum encara és vigent a Washington, però pot ser que el nou president a hores d'ara ja hagi expulsat l'esclau per manca de papers.

Bona part del que sé ho vaig aprendre de jove llegint diaris. Estic segur que es podria traçar una línia, llarga i sinuosa, que enllacés tots els punts dispersos que conformen els meus pensaments sorgits d'aquestes lectures, i el resultat probablement seria un mapa, matusser però nítid, d'un país que s'assembla molt a una Arcàdia, a un paradís perdut on s'elevaven grans temples, sostinguts per columnes periodístiques.

En un moment donat, no sé per quina raó, vaig decidir passar a l'altre costat de la realitat i, a més de llegir articles, també escriure'ls. Però, ai las!, ja estava gairebé tot dit i tot llegit. El món ara es decanta cap a un altre indret, l'Arcàdia del periodisme és només un jaciment arqueològic i els generals victoriosos es dediquen al gran joc de les finances internacionals. S'acosta un nou paradigma, però no som capaços de veure en la foscor, esperem que el futur ens agafi confessats.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/01/18/et-in-arcadia-ego/824260.html?utm_source=rss